

LARA DEARMANOVÁ

Nebojím se tmy.
Jen toho, co se v ní skrývá.

DÁBLŮV SPÁR

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

LARA DEARMANOVÁ

**ĎÁBLŮV
SPÁR**

LARA DEARMANOVÁ

Y
DÁBLŮV
SPÁR

BRNO 2018

Copyright © Lara Dearman, 2017
All rights reserved

Cover pictures © martinm303 / Depositphoto (Rocks);
haraldmuc / depositphoto (Coast); Blacksheep (Girl)
Cover design © www.blacksheep-uk.com
Translation © Petra Johana Poncarová, 2018
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-414-9 (PDF)
ISBN 978-80-7577-415-6 (ePUB)
ISBN 978-80-7577-416-3 (MobiPocket)

Věnováno Andrewovi, Lily,
Charliemu a Leně

P'tit a p'tit l'ouaise fait sen nic
Kousek po kousku si ptáček staví hnízdo

Edgar MacCulloch, *Guernseyský folklor*

Prolog

Těší se, že vyrazí ven. Už je to tak dlouho, co se měla na co těšit. Vzala si na sebe nové, saténové černé tričko. Chladí ji na kůži. Má krátké rukávy a hluboký výstřih. Noc je chladná, ale vezme si jen lehkou bundu. Až přijde do baru, svlékne si ji a její kamarádi to uvidí.

Je načase, aby to viděli.

Jizvy se jí táhnou od loketní jamky až po zápěstí. Po jedné přejede prstem. Teď je světlounce růžová. Skoro stříbrná. A velmi jemná. Protože se nikdy neřeže hluboko. Jenom často.

Má dlouhé vlnité vlasy. Potřebovaly by umýt. Vykartáču-je si je a zaplete do copu. Cop jí visí přes rameno. Vypadá to roztomile. Jako účes malé holčičky. Klukům se takové věci líbí. Pamatuje si, že to četla v nějakém časopise. Ale člověk musí být dost mladý na to, aby mu to prošlo. A hubený. A hezký. Ona naštěstí splňuje všechny tři podmínky.

Už je pozdě. Máma jí nabízí, že ji odveze, ale ona nechce. Je to jenom záminka, aby ji mohla kontrolovat. Řekne, že se radši projde, ale venku je nakonec větší zima, než čekala. Po pěti minutách chůze se rozhodne, že se vrátí. Obleče si svetr a řekne mámě, že by přece jen chtěla odvézt. Ale pak vedle ní zastaví auto. Jedno okénko sjede dolů. Nakonec mámu nebude potřebovat.

Probere ji nápor chladného větru. Pořádně nic nevidí. V hlavě jí buší krev. Sedí v autě, ale auto stojí. Mrká a snaží se zaostřit. Vzpomíná si. Měl pistoli. Měl pistoli a tou pistolí ji uhodil. Uhodil ji tak prudce, že ztratila vědomí, a teď má v očích a na rtech krev, snaží se otevřít ústa a zakřičet, ale

nemůže. Má je pevně zavázaná, a než přijde na to, jak je uvolnit, je zpátky.

Otvírá dveře.

Dívka má zápěstí svázaná stříbrnou lepicí páskou. Třpytí se v měsíčním světle. Než ji uhodil a než ztratila vědomí, měla strach. Měla strach, ale ze zdvořilosti se nepokusila z auta vystoupit.

Táhne ji ven.

Je vyděšená. Chystá se ji znásilnit a zabít. Umře kvůli tomu, že byla příliš zdvořilá.

Stojí před ní. Usmívá se. A vydává nějaké zvuky.

Brouká si.

Dívka zakřičí se zavřenými ústy, křičí tak dlouho, až ji pálí v hrdle, tlačí ten zvuk nosem a bezmocně mává rukama. On ji přitiskne k autu a svírá jí hrdlo tak dlouho, dokud ten ubohý zvuk, který vydává, neutichne a nevystřídá jej nemá stopa soplu a krve.

Hladí ji po vlasech. Přejíždí prsty po krásném copu, který se podle jejích představ měl líbit klukům. Dívka zanaříká. On se k ní nakloní a přitlačí svou tvář k její. Cítí na kůži jeho vlhký horký dech.

Něco šeptá.

„Tiše. Jenom buď tiše. Já ti pomůžu.“

Vede ji nocí, ona zakopne, rozpláče se a on ji tlačí.

Dolů.

Do temnoty.

Byla to tatáž motorka. Věděla to ještě dřív, než ji zahlédla. V jejím zvuku bylo něco plechového, pod pravidelným hučením a vrčením motoru zaznívalo vysoké úpění. Když objel roh a dostal se do jejího zorného pole, podívala se do zpětného zrcátka. Neonový oranžový stroj, řidič celý v černém, s černou helmou se staženým reflexním hledím na hlavě. Určitě je to on. Sledoval ji, dokud nedojeli na Grand Rue. Stejně jako každé ráno ten týden. Zastavila na žluté čáře, dala pravý blinkr a chystala se zahrnout do města. Tehdy ji předjel a odbočil doleva, směrem na L'Ancrese.

Tak to na Guernsey chodilo. Člověk pořád narážel na tytéž lidi. Vyprávěl se o tom takový vtíp: Co je to Guernsey? Skála uprostřed moře s největším počtem obyvatel na metr čtvereční. Vzhledem k tomu, že se ostrov rozkládal na dvašedesáti kilometrech čtverečních, to nebyla tak docela skála, ale ani to nebylo daleko od pravdy. Nicméně na té motorce bylo něco znepokojivého. Něco výhrůžného. Vydala se za ní.

Než dojeli na křižovatku v L'Ancrese, držela se od ní dál. Nalevo ubíhala široká a rovná silnice do městečka Saint Sampson. Rovně vedla úzká silnička ke skládce u Mont Cuetu. Po pravé straně se rozkládaly pozemky patřící farnosti a za nimi moře. Když se za ním objevila na žluté čáře, řidič se ohlédl, a ačkoliv v jeho hledí viděla jen odraz svého auta, Jenny si byla jistá, že se na ni usmívá. Provokuje ji. Roztočil motor naplno. Z výfuku motorčky se řinul kouř. Otočil tvář zpátky k silnici, pak pustil brzdu a nebezpečně rychle se stočil směrem k moři, pneumatiky zaskřípěly, a než zmizel z dohledu, naposled se po ní letmo podíval.

Svírala volant tak pevně, až ji bolely prsty a potily se jí dlaně. Cítila se směšně. Nejspíš to byl jenom nějaký kluk, který se předváděl. Nikdo neměl důvod ji sledovat. Ne tady. Otřela si ruce o džíny. Otevřela okénko a pustila dovnitř čerstvý vzduch. Prudce zabočila a zamířila do práce.

Cesta do města vedla jižně podél pobřeží. Na téhle straně ostrova bylo skalnaté, pláže místo písku pokrývala vrstva hladkých černých kamínků, z nichž místy vyčnívaly jednotlivé větší skály s vrcholky posetými zelenými a bílými skvrnami mořských řas a vysušeného ptačího trusu. Na mořské hladině plulo mnoho bójek označujících pasti na kraby a humry, jejichž jasně červený povrch za léta na slunci vybledl do mléčně růžové. Blíž k pobřeží se pohupovaly rybářské bárky a s rachotem a skřípěním narážely do mola na svém místě v loděnici: *Lady Katherine*, *Margot's Dream*, velkolepá jména kontrastující s prostým vzhledem otlučených plavidel s oprýskanými a rzi posetými trupy. Nebe nad Lamanšským průlivem bylo bezmračné. Paprsky časné listopadového světla slibovaly pěkný den. Mořskou hladinu bičoval ostrý vítr a přes kamenný val jí na sklo auta dopadaly jemné spršky vody.

Když se přiblížila k Saint Sampsonu, doprava zhoustla a venkovské silničky její rodné farnosti Vale vystřídaly městské silnice ucpané auty. Rozjela se, zastavila a s jedním okem na hodinách se podél nesourodé řady kanceláří a bytových domů znovu rozjela směrem k Bulwer Avenue a Saint Peter Portu. Nové zločiny proti architektuře stály vedle zašlých pozůstatků velkolepých hotelů, které nyní zely prázdnotou a čekaly, až budou přestavěny na další kanceláře a bytové domy nebo, jak hlásal developerský poutač, na *LUXUSNÍ BYTY V OSOBNÍM VLASTNICTVÍ S PANORAMATICKÝM VÝHLEDEM NA LAMANŠSKÝ PRŮLIV A OSTROVY HERM A SARK*.

Pěkné, pokud si to člověk mohl dovolit, což nebyl její případ. Mívala pocit, že v Londýně je draho, ale pak se vrátila zpátky domů a zjistila, že to nejlepší, co si může dovolit, je stisněná garsonka ve zchátralém domě v jedné z nejpochybnějších ulic ve městě. Což byl důvod, proč se osmnáct měsíců poté, co se vrátila, a v pokročilém věku téměř třiceti let nastěhovala zpátky do svého starého pokoje a začala znovu bydlet s mámou.

Auta za nízkou zdí se už sotva plazila. Zrovna vrcholil příliv a z místa, kde stála, to vypadalo, jako by stačilo jenom natáhnout ruku a mohla by se dotknout moře. Když byla malá, nepřestávalo ji fascinovat. Byl to domov mořských panen a skrytých měst, pašeráků a pokladů a obrovské olihně, kterou její táta údajně často vidával, ale nikdy nechytil. Měla jeho vyprávění moc ráda. Sedávala mu na kolena, zatímco se svými kamarády hrával karetní hru *euchre*, a poslouchala, jak drsní rybáři mluví o svých lodích a o nejnovějších rybářských směrnících nebo o nějakém amatérovi, který se dostal do potíží na rozbouraném moři a museli ho zachránit. Když měla štěstí, někdo z nich jí pověděl opravdový příběh, třeba o pirátovi, jehož duch prý pluje ve větru kolem přístavu. Pak přišla maminka, potřásla hlavou a nakázala jim, aby té chudince přestali vykládat hlouposti — jako by nevěděli, že z toho bude mít zlé sny. Ale ona z těch příběhů nemívala zlé sny. Naopak, naplnily její myšlenky barvami a světlem a jí se zdálo o tom, jak hrdinové zachraňují topící se lidi, o bleďých zjeveních na přízračných lodích a o vysokých černých stěžních na třpytícím se moři.

Teď to bylo jiné. Teď v moři nežily žádné mořské panny, piráti ani duchové. Teď to byla jen voda, černá, odpudivá a tísnivá.

Napadlo ji, že by měla vystoupit a podívat se, jestli se na silnici nepříhodilo něco, co by stálo za reportáž. Dokonce

i drobná nehoda se mohla ve dnech, kdy se toho moc nedělo, dostat na třetí stranu.

A na Guernsey se toho většinu dní moc nedělo.

Místo toho se na sebe podívala do zrcátka ve stínidle. Letní opálení se ztrácelo. Působila bledě a její obočí, které bylo i za nejlepších okolností nepoddajné, teď hrozilo totální vzpourou. Husté plavé vlasy měla ještě mokré po tom, co si byla ráno zaplavat. Sahaly jí po ramena a nosila je volně rozpuštěné. Byly příliš krátké. Nechávala si je dorůst. Prohrábla si vlasy a zatahala za konečky, jako by je to mohlo povzbudit, aby dorostly do původní délky. Aby byly jako předtím. Zastrčila si je za uši a přitom přejela rukou po malé jizvě na šíji. Rána se zahojila špatně a zůstal po ní svědivý vystouplý šrám. Doktor ji vlídně ujistil, že se to časem úplně ztratí. Věděla, že tím nemyslel jenom tu jizvu.

Auto před ní se pomalu rozjelo. Zase nabrali rychlost, a když na rohu odbočovala do centra, ještě zahlédla, jak po Vale Road za dobromyslného troubení a mávání kupec v holínkách a smějící se policista vedou vylekaně vyhlížející jalovici.

Měla vystoupit. Stačil by jeden záběr a možná by se dostala na titulku.

Redakce *Guernseyského zpravodaje* sídlila v komplexu Admiral Park na okraji Saint Peter Portu, hlavního města ostrova. Byla obklopená bezduchou sbírkou prosklených kancelářských budov a poblíž vedla hlučná hlavní silnice odvádějící dopravu do zbrusu nového supermarketu Waitrose hned za rohem. Její umístění mělo pouze dvě výhody: vysoký počet parkovacích míst a výhled na moře za neustávajícím proudem aut. Interiér měl nicméně celou řadu pozitiv. Byl to otevřený, jasný a vzdušný prostor a veliké atrium plnilo celou místnost světlem i v nejpochmurnějších dnech. Okna

obrácená k moři sahala od stropu až k podlaze a skleněné stěny na protější straně redakce odrážely světlo zvenku zpátky na podlahu. Za jasných dnů se při přílivu na každém povrchu odrážely vlnky.

V zadní části redakce, v oddělené místnosti, která měla rovněž skleněné stěny, byly tiskárny. Kolem šesté ráno všichni v místnosti cítili, jak se chvěje a duní podlaha. To se z tiskáren valilo aktuální vydání, které bylo následně naskládáno do štosů a svázáno do balíků a ty pak čekaly na doručení do stánků a supermarketů po celém ostrově. Jenny milovala vůni čerstvě vytištěných novin, ten ostrý, kovový pach inkoustu na jemném papíře. Během dne se ta vůně vytrácela stejně jako aktuálnost zpráv.

Ranní poradu zmeškala, takže zamířila rovnou ke svému stolu. Byl pokrytý štosy pomačkaných papírů a zubatými stránkami vytrženými ze sešitů a působil chaotickým dojmem, ale ona měla svůj systém a vždy dokázala během chvilky najít, co potřebovala. Na rohu stolu, vedle monitoru, měla postavenou zarámovanou fotografii svého táty, Charlieho. Byla už téměř deset let stará. Charlie na ní stál vedle své rybářské loďky *Jenny Wren* těsně poté, co dostala nový nátěr. Usmíval se a klobouk měl stažený do očí, aby mu do nich nesvítilo prudké slunce. Později ten den vzal Jenny i mámu na Herm, ostrůvek vzdálený pět kilometrů od východního pobřeží Guernsey, a udělali si piknik na jedné z místních pláží: měli obložené chleby s lososem z konzervy a lahev citronového čaje s mlékem a všichni se spálili na sluníčku. Připadalo jí, že od té doby už uběhla celá věčnost.

Podívala se na příchozí poštu. Sarah jí poslala e-mail, v němž se jí ptala, kdy už si spolu konečně zajdou někam na skleničku. Když se Jennyině kamarádce podařilo zbavit se dětí a podniknout patnáctiminutovou cestu do města na skleničku vína, byla to výjimečná událost. Jenny

odpověděla, že se s ní hrozně ráda napije a dozví se, co je nového, tedy pokud se jí někdy podaří odejít z redakce před devátou večer, protože tou dobou už Sarah většinou ležela zhroucená na pohovce a podřimovala.

Její policejní kontakt (přátelský strážmistr jménem Stephen, její bratranec z druhého kolena, který s ní rád chodil na kafe a předával jí různé útržky informací) jí poslal fotky nějakého „podivného graffiti“ na Moulin Huetu. Zrovna se je chystala otevřít, když tu si všimla další zprávy. Ta adresa. Neznámá. Mohl to být spam. Ale věděla, co to je, ještě než na e-mail klikla.

DĚVKO!

Rychle zprávu zavřela. Nechtěla, aby ji zahlédl někdo, kdo by zrovna šel kolem. Z nějakého důvodu se totiž styděla za to, že jí někdo nadává. Lidé by si mohli pomyslet, že si to zaslouží. Věděla, od koho ta zpráva přišla. Nebo alespoň proč. Jako připomínka. Připomínka toho, že ji sledují. Nevěděla, jak pozorně. Například ten motorkář. Říkala si, že je paranoidní. Ale nebyl i on podobnou zprávou? Nenapadlo by ji, že jim bude stát za tolik námahy. Přesunula zprávu do složky, kterou pojmenovala Fairfield Road. Měla nutkání si znovu začít popotahovat vlasy, ale ovládla se. Zaměřila pozornost na vzkaz na poznámce, kterou jí někdo nalepil na telefon.

STAV SE ZA BRIANEM!

Báječné. Zmačkala vzkaz a zahodila ho do koše.

Elliot, ten nový reportér, přecházel kolem a telefonoval. Mluvil s někým o kampani Zachraňte ostrovany, což bylo protiimigrační hnutí protestující proti přílivu cizích dělníků, k němuž v poslední době docházelo. To téma chtěla

původně zpracovávat Jenny, ale nakonec ho dostal Elliot jako jakési zasvěcení do malého světa ostrovní politiky. Odhadovala, že je mu asi osma- nebo devětadvacet, možná třicet, tedy že je přibližně v jejím věku. Byl místní, ale vzhledem k nějakému komplikovanému rodinnému záze-
mí, které ještě neodhalila, vyrostl ve Velké Británii a na ostrov se vrátil teprve nedávno. Choval se přátelsky. A vy-
padal dobře, takovým zdravým způsobem, jako kluk, co
chodil v dětství do skauta. Měl hranatou čelist a byl hladce
oholený, dobře oblečený, projmutou košili nosil zastrče-
nou do džínů a rukávy měl vyhrnuté nad opálená před-
loktí. Nebyla jediná, kdo si ho všiml. Dvě stážistky vždycky
zčervenaly, když se s nimi dal do řeči, a jednou přistihla
Marjorie, paní, která už byla napůl v důchodu a starala
se jim o evidenci a kopírování, jak se chichotá jednomu
z jeho přihlouplých vtipů a pak mu vaří kávu a nese mu
ji ke stolu, jako by ještě pořád trvala zatracená padesátá
léta. Ale bylo těžké mu to zazlívát. Byl tak sympatický, až
to člověka štvalo.

Když procházel kolem, zastavil se u ní. Dělal to často.
Usadil se na okraji jejího stolu. Viděla, že při ranním ho-
lení zapomněl na kousek strniště těsně pod levým uchem,
a představila si, jak by mu přejela prstem po čelisti, napřed
po drsném strništi a pak po hladké kůži. Cítila, jak rudne.
Byla úplně stejná jako ty stážistky. Dokonce horší. Ty se
alespoň mohly vymlouvat na pubertu.

„Měla by sis dávat pozor,“ řekl. „Brian je na válečné stezce.“

„A kvůli čemu skuhrá teď?“

„Že nemáme dost dobrých zpráv. Přisahám, že Mark od-
cházel z porady a měl slzy na krajíčku.“

Takže nic nového pod sluncem. Nikdo nechápal, jak se
Mark se svými jemnými způsoby mohl stát šéfredaktorem
zpráv, ale dalo se předpokládat, že právě díky tomu, že byl

taková měkkota. Brian si tak mohl řídit celé noviny podle svého.

„Chce s tebou mluvit.“

„Ano?“

„Brian. Chce s tebou mluvit. Nechal jsem ti tu vzkaz. Hned jak přijdeš.“ Když odcházel, mrkl na ni.

Takové mrknutí, pomyslela si Jenny, by mohlo působit buďto lacině, nebo oplzle. Ale v Elliotově podání jí z nějakého důvodu připadalo okouzující.

Brian Ozanne vzhlédl od notebooku a usmál se na ni svými tenkými rty. Coby šéfredaktor jediného deníku na ostrově sám sebe pokládal za menší celebrity. Muselo mu být přinejmenším šedesát, ale vypadal o mnoho let mladší, měl husté lesklé vlasy a pleť, která zářila přesně tím správným bronzovým odstínem. Jenny měla silné podezření, že používá vodičku Grecian 2000, která navrácí šedivým vlasům původní barvu, a opálení ve spreji.

Na čestném místě na stole stála fotografie jeho ženy. Brian na její památku každoročně organizoval sbírku na podporu výzkumu rakoviny. Všichni v redakci se účastnili sponzorované minuty ticha, chodili do práce v pyžamu nebo si holili kníry a plnovousy. Brian na celou věc osobně dohlížel a všechny postrkoval, aby vybrali ještě víc a překonali loňský rekord, a on pak zdvojnásobil jakoukoliv částku, kterou se jim podařilo shromáždit. Což bylo všechno moc pěkné a záslužné, až na to, že trval na tom, že ve *Zpravodaji* vyjde každý rok dvoustrana s rozhovorem s ním a s jeho fotkou, jak celý vyšňořený a pyšný předává šek zástupci charitativní organizace. To bylo nechutné.

„Nuže, Jennifer.“ Opřel se a sepjatýma rukama si podpíral bradu. „Jak myslíš, že si zatím vedeš?“